

[Poul Møller.]

lovforslag. Tværtimod må vi sikre os — og det er det spørgsmål, vi ønsker undersøgt og forhandlet om med de kommunale organisationer — at kommunernes interesse i at skaffe jord i henhold til denne lovgivning ikke bliver kendeligt nedsat; vi må sikre os, at kommunerne ikke siger: nu holder vi op, for vi ønsker ikke at løbe til staten for at få statslån til at købe jord op for, når vi ikke kan få disse penge så hurtigt hjem, som vi kan i dag. Kommunernes aktive interesse i at skaffe jord kan blive nedsat — der er i hvert fald en risiko for det. Vi ønsker dette forhold undersøgt, for vi er bange for, at regeringen med disse planer handler i blinde.

Vedrørende spørgsmålet om realkrediten sagde den højtærede indenrigsminister, at dette lovforslag ingen vanskeligheder medfører for den eksisterende realkreditordning. Jeg kan ikke forstå betragtningen. Hvorfor vil det, at man forlods prioriterer jorden, ikke medføre, at byggelånene og den endelige prioritering bliver lavere? Men også det kan vi vel få undersøgt i et udval. Også her kan vi vel finde frem til, hvorledes man kan forvente at kredit- og hypotekforeningslån og sparekasselån i ejendommene vil blive beregnet, når der indføres en sådan førsteprioritet til jordsælgeren, som lovforslaget tager sigte på. Man må jo ikke glemme, at de jordprioriteter, som jordsælgeren i dag har, næsten altid rykker ned for byggelån, og de rykker praktisk taget altid for de offentlige prioriteter. Det er lige ved at være et vilkår for enhver ejendomshandel med jord, at jordprioriteten rykker ned. Ifølge det foreliggende lovforslag er det imidlertid kun under særlige omstændigheder, jordprioriteten skal rykke til fordel for byggelån eller andre lån, man skal have ved den endelige prioritering af ejendommen. Vi hjælper ikke ret mange mennesker, hvis vi gør det vanskeligere for dem at belåne deres ejendom og gør det vanskeligere for dem at skaffe midler til opførelsen af et hus, selv om de kan få grunden uden udbetaling.

Lad os nu bare bevare sansen for proportionerne: selv om der sker stigninger i grundværdierne, er det dog stadig således, at det er byggeudgifterne, der er de største, når man i dag vil bygge parcelhuse, små-

villaer o. s. v. i byområderne; grundudgiften er stadig væk kun langt det mindste beløb i forhold til håndværkerudgifterne ved bygningen af et parcelhus eller et rækkehus. Derfor beder vi om, at man ikke gør byggeriet vanskeligere og dyrere for de mennesker, det her drejer sig om, ved at foretage disse foranstaltninger, og vi beder om, at de her nævnte forhold må blive undersøgt.

Jeg skal ikke gå ind i en diskussion om, hvad markedsrenten er i dag. Både den højtærede minister og jeg kan hurtigt finde ud af det ved at slå op i en avis og læse den sidste kursliste. Men loven skal jo træde i kraft den 1. januar 1961, og det er markedsrenten til den tid, det gælder. Hvis det går med renteutviklingen, som det er gået i det sidste halve år under denne regering, kan renten meget nemt blive 7 pct. eller mere, inden vi når frem til den 1. januar 1961.

Den højtærede indenrigsminister gav mig heller ikke noget svar på mit spørgsmål om, hvordan jorden skal fordeles mellem flere ansøgere. Jeg har ikke talt om „på den ene side og på den anden side“, som den højtærede indenrigsminister påstod. Jeg har ikke sagt, at det ville blive så meget mere byrdefuldt for køberen; der er et problem for ham med at få belånt sin ejendom, men kan han slippe for at skulle præstere en udbetaling for jorden, har det da en interesse, hvis vi i øvrigt kan få kommunerne til at acceptere tankegangen. Det, jeg har spurgt om, er, hvordan man har tænkt sig, at kommunerne skal fordele den jord, der er til rådighed, og som skal sælges på jordrentevilkår; efter hvilke saglige kriterier skal det foregå? Vi må ikke glemme, at det er en meget, meget stor kommunal afgørelse, der her skal træffes, og en vidtrækkende afgørelse for de mennesker, det drejer sig om, særlig hvis denne lov kommer til at medføre det, som jeg frygter: at den frie jord bliver dyrere, at det bliver vanskeligere at få den frie jord på de vilkår, man kan få den på i dag.

Den højtærede justitsminister var så venlig at give mig nogle af de oplysninger, jeg bad om, og det siger jeg ham tak for. Jeg er ikke overbevist om, at hans fortolkning er den rette. Det er jo i hvert fald kun en landsretsdom, der er tale om; den er ikke appelleret til højesteret, og jeg føler mig juridisk set i godt selskab med det ærede